

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w IV Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Artur Witek

Protokolant: Mariusz Zajac

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin-Śródmieście w Szczecinie Daniela Depki

po rozpoznaniu w dniach 7 kwietnia 2017 roku, 22 maja 2017 roku, 29 czerwca 2017 roku, 26 lipca 2017 roku i 25 września 2017 roku sprawy

P. S.

urodz. (...) w S., syna R. i E. z domu B.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 28 lipca 2016 r. w S. przy ul (...), wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci amfetaminy o wadze 95,663 grama netto oraz marihuany o wadze 1,54 grama netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

II. w miesiącu lipcu 2015 roku w S., wbrew przepisom ustawy, udzielił A. G. środka odurzającego w postaci amfetaminy o wadze nie mniejszej niż 0,5 grama

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

III. w okresie od 2003 roku, daty bliżej nie ustalonej do dnia 27 lipca 2016 roku w S., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił środków odurzających w postaci amfetaminy i marihuany nieustalonym osobom oraz:

- A. G. w okresie od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 27 lipca 2016 roku amfetaminy o wadze nie mniejszej niż 60 gram za kwotę 600 zł, w miesiącu lipcu 2011 roku marihuany o wadze nie mniejszej niż 1 gram za kwotę nie mniejszą niż 15 zł, w miesiącu sierpniu 2011 roku marihuany o wadze nie mniejszej niż 1 gram za kwotę nie mniejszą niż 15 zł, w miesiącu wrześniu 2011 roku marihuany o wadze nie mniejszej niż 1 gram za kwotę nie mniejszą niż 15 zł, w miesiącu styczniu 2012 roku marihuany o wadze nie mniejszej niż 1 gram za kwotę nie mniejszą niż 15 zł,

- A. W. (1) w lipcu 2012 roku amfetaminy o wadze nie mniejszej niż 5 gram za kwotę nie mniejszą niż 100 zł, w lipcu 2013 roku amfetaminy o wadze nie mniejszej niż 5 gram za kwotę nie mniejszą niż 100 zł,

- J. K. w 2016 r. w okresie bliżej nie ustalonym do lipca 2016 roku siedmiokrotnie amfetaminę o wadze po 2 gramy za kwotę po 50 zł,

czyniąc z udzielania środków odurzających stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. uznaje P. S. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, ustalając w przypadku czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, że waga posiadanego środka odurzającego w postaci amfetaminy wynosiła 95,69 g, zaś w przypadku czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, że oskarżony udzielił w miesiącu lipcu 2011 roku marihuany o wadze nie mniejszej niż 1 gram za kwotę nie mniejszą niż 15 zł, w miesiącu sierpniu 2011 roku marihuany o wadze nie mniejszej niż 1 gram za kwotę nie mniejszą niż 15 zł, w miesiącu wrześniu 2011 roku marihuany o wadze nie mniejszej niż 1 gram za kwotę nie mniejszą niż 15 zł, w miesiącu styczniu 2012 roku marihuany o wadze nie mniejszej niż 1 gram za kwotę nie mniejszą niż 15 zł R. C. i wymierza oskarżonemu za czyn opisany w punkcie I części wstępnej wyroku na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, za czyn opisany w punkcie II części wstępnej wyroku na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn opisany w punkcie III części wstępnej wyroku na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 33 § 2 k.k. kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

II. Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 44 § 2 k.k. za czyn opisany w punkcie I części wstępnej wyroku orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci suszu roślinnego i białego proszku wraz z opakowaniami (wykazy k. 113), zarządzając zniszczenie środków odurzających oraz substancji psychotropowych.

III. Na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii za czyn opisany w punkcie III części wstępnej wyroku orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci młynka ręcznego koloru granatowego, młynka ręcznego z tworzywa sztucznego – przezroczystego i wagi elektronicznej koloru czarno – srebrnego (wykaz k. 101).

IV. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. za czyn opisany w punkcie III części wstępnej wyroku orzeka wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 1210 (jednego tysiąca dwustu dziesięciu) złotych.

V. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Na podstawie 230 § 2 k.p.k. zarządza zwrot oskarżonemu P. S. dowodu rzeczowego w postaci telefonu komórkowego marki S. wraz z kartą (...)(wykaz k. 101).

VII. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 28 lipca 2016 roku, godz. 7.45 do dnia 29 lipca 2017 roku, godz. 13.28.

VIII. Na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie) koszty sądowe, w tym opłatę w wysokości 540 (pięciuset czterdziestu) złotych.

Sygn. akt IV K 147/17

UZASADNIENIE

P. S. w okresie od 2003 roku do dnia 27 lipca 2016 roku w S. zajmował się sprzedażą środków narkotycznych w postaci amfetaminy i marihuany. Robił to początkowo w mieszkaniu przy ul. (...), a następnie przy ul. (...). Zaopatrywał się od nieustalonej osoby. Następnie wydzielał porcje, używając wagi elektronicznej, a marihuanę dodatkowo rozdrabniał

w ręcznych młynkach. Handel tymi substancjami przynosił mu stały dochód, który przeznaczal na swoje utrzymanie. Narkotyki sprzedawal 20 osobom. W pierwszym polroczu 2016 roku kilkanaście razy nabywcami amfetaminy byli m.in. dwa mężczyźni o pseudonimach (...) i (...). Kupowali porcje 2-gramowe, placąc za nie po 50 złotych.

Dowody : - protokoły wyjaśnień P. S. – k. 174-173, 42-44, 79-82,

150-152,

– protokół przeszukania mieszkania – k. 13,

– protokół oględzin rzeczy – k. 89-92,

– opinia kryminalistyczna – k. 136-145.

P. S. sprzedawal marihuanę R. C.. Do pierwszej transakcji doszło w lipcu 2011 roku w mieszkaniu przy ul. (...). Mężczyzna nabył wówczas 1 gram środka odurzającego za kwotę 15 złotych. Miesiąc później odebrał od niego ponownie 1 gram, placąc 15 złotych. Do kolejnej sprzedaży doszło we wrześniu 2011 roku. Jej przedmiotem był gram marihuany. Cena wyniosła 15 złotych. Ostatnia transakcja miała miejsce w styczniu 2012 roku i dotyczyła 1 grama marihuany za kwotę 15 złotych.

Dowody : - protokoły wyjaśnień P. S. – k. 150-152,

– protokół zeznań R. C. – k. 30-31.

P. S. w lipcu 2012 roku sprzedał A. W. (1) 5 gram amfetaminy za kwotę 100 złotych. Do kolejnej transakcji doszło rok później w lipcu 2013 roku. Kobieta ponownie zapłaciła mu 100 złotych za 5 gram substancji psychotropowej.

Dowody : - protokoły wyjaśnień P. S. – k. 79-82, 150-152

– protokół zeznań A. W. (1) – k. 36-37.

W lipcu 2015 roku kolejnym obiorcą został A. G., który pracował razem z P. S.. Za pierwszym razem otrzymał za darmo 0,5 grama amfetaminy. Następnie kupował od niego substancje psychotropowe w ilości po 1 lub 2 gramy za cenę odpowiednio 10 i 20 złotych. Do transakcji dochodziło dwa lub trzy razy w miesiącu. A. G. w ciągu roku nabył w ten sposób łącznie 60 gram amfetaminy, placąc w sumie kwotę 600 złotych.

Dowody : - protokoły wyjaśnień P. S. – k. 174-173, 42-44, 79-82,

150-152,

– protokół zeznań A. G. – k. 21-22.

W 2016 roku P. S. sprzedawal amfetaminę także J. K., z którym razem pracowali. Mężczyzna kupił od niego narkotyki siedmiokrotnie w ilościach po 2 gramy, placąc każdorazowo kwoty 50 złotych.

Dowody : - protokół wyjaśnień P. S. – k. 174-173, 42-44, 79-82,

150-152,

– protokół zeznań J. K. – k. 106.

P. S. w dniu 28 lipca 2016 roku posiadał amfetaminę o masie łącznej netto 95,69 g i marihuanę o wadze 1,54 g. Niewielką ilość substancji psychotropowych miał przy sobie w woreczku foliowym. Resztę przechowywał w mieszkaniu przy ul. (...). Pozostająca w jego dyspozycji amfetamina stanowiła od 96 do 193 jednorazowych porcji handlowych o wadze od 0,5 g 1 g, zaś marihuana nie więcej niż dwie.

Dowody : - protokół wyjaśnień P. S. – k. 174-173, 42-44, 79-82,

150-152,

- protokół przeszukania osoby – k. 6-8,
- protokół przeszukania mieszkania – k. 13-15,
- protokół oględzin rzeczy – k. 23-24,
- opinia kryminalistyczna – k. 136-145.

P. S. w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów nie miał z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych zniesionej lub w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania ich znaczenia lub pokierowania swoim postępowaniem. Jest osobą uzależnioną od amfetaminy i alkoholu.

Dowód : - opinia sądowo-psychiatryczna – k. 119-121.

P. S. urodził się w (...) roku. Jest kawalerem, ojca dziecka w wieku 20 lat. Utrzymuje się z prac dorywczych, osiągając dochód w wysokości 1500-2000 złotych miesięcznie. Nie posiada wartościowych przedmiotów majątkowych. Był czterokrotnie karany za przestępstwa. Po raz ostatni został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 9 października 2012 roku, sygn. akt V K 805/14 za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 7 stycznia 2012 roku na kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz 80 stawek dziennych grzywny w wysokości po 10 złotych.

Dowody: - protokół przesłuchania P. S. – k. 172,

- dane osobopoznawcze – k. 45
- dane o karalności – k. 98-99,
- odpis wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 9 października 2012 roku, sygn. akt V K 805/12 – k. 131.

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie części wyjaśnień P. S., pierwotnych relacji R. C. i A. W. (1), zeznań A. G., J. K. oraz D. Ł., a także treści dokumentów w postaci opinii sądowo-psychiatrycznej, kryminalistycznej, protokołów przeszukań i oględzin, odpisu wyroku, danych o karalności oraz osobopoznawczych.

P. S. na obu etapach postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Na rozprawie uzasadnił prowadzenie sprzedaży narkotyków faktem ich zażywania i potrzebą uzyskania pieniędzy na zakup. Następnie podtrzymał wyjaśnienia składane w trakcie śledztwa, oceniając je jako prawdziwe. Odpowiadając na pytania podał, że J. G. kupował od niego środki odurzające od lipca 2015 roku, natomiast jego zdaniem, w przypadku R. C. i A. W. (1) oraz okresów w 2011 roku i 2012 roku, to one się nie zgadzają. Oskarżony potwierdził sprzedaż narkotyków tym osobom wcześniej. Nie był w stanie wskazać dat, ale według niego mogło to mieć miejsce pomiędzy 2003 a 2010 rokiem. Zapewnił nadto o zażywaniu środków odurzających w latach 2011 – 2015, negując handel nimi wówczas.

P. S. podczas pierwszego przesłuchania w dniu 29 lipca 2016 roku przyznał się do sprzedaży narkotyków w okresie od 2003 roku do stycznia 2011 roku, gdy mieszkał na ul. (...) w S.. Potem postanowił żyć normalnie i pracował w firmie montującej okna. Ze względu na to, że były mu potrzebne pieniądze zajął się tym ponownie. Odmówił podania danych dostawcy marihuany i amfetaminy. Zapewnił, że w ostatnim półroczu odbiorcami było tylko kilka osób, tj. A. W. (1), A. G., R. C., M. Ż., któremu sprzedał amfetaminę trzy razy po 2 gramy, zawsze za kwotę po 50 złotych. Oskarżony nadto wyjaśnił, że w styczniu 2011 roku został zatrzymany za posiadanie narkotyków i wtedy podjął pracę. W 2012

roku zapadł za to wyrok skazujący. Jego zdaniem w 2010 roku, przed zatrzymaniem, miał około 20 stałych klientów. Przynajmniej połowa z nich zmarła z powodu przedawkowania. P. S. podał nadto pseudonimy osób, które nabywały od niego środki odurzającego. W trakcie kolejnego przesłuchania na etapie śledztwa nie kwestionował sprawstwa zarzucanych mu czynów i podtrzymał dotychczasowe wyjaśnienia. Ujawnił, że w ostatnim półroczu sprzedawał amfetaminę mężczyznom o pseudonimach (...) i (...) kilkanaście razy po 2 gramy w pakietach, za które płacili po 50 złotych. Oskarżony potwierdził posiadanie narkotyków, które zostały znalezione w mieszkaniu. Pieniądze pochodzące ze sprzedaży przeznaczał na utrzymanie. Zaprzeczył jednak, aby zajmował się handlem marihuaną, a tę zabezpieczoną podczas przeszukania, otrzymał kiedyś od znajomego.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom P. S. w części dotyczącej udzielania i sprzedaż amfetaminy osobom wskazanych w akcie oskarżenia oraz posiadania narkotyków w dniu 28 lipca 2016 roku, gdyż znalazły odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności zeznaniach świadków oraz treści dokumentów. Jego twierdzenia na ten temat były konsekwentne. Nie przekonujące okazały się natomiast zapewnienia o zaprzestaniu handlu substancjami psychotropowymi w 2010 roku oraz prowadzeniu go dopiero w pierwszym półroczu 2016 roku, a także, negujące sprzedaż marihuany, ponieważ cechowała je labilność i były sprzeczne z relacjami R. C., A. W. (1) oraz A. G.. Wypowiedzi P. S. na temat okresu nielegalnej działalności charakteryzowały zmienność i brak stanowczości. Podczas pierwszego przesłuchania na etapie śledztwa wskazał, że miała ona miejsce pomiędzy 2003 rokiem a styczniem 2011 roku. Według niego zakończył sprzedaż, gdy zatrzymano go z powodu posiadania narkotyków, za co został skazany w 2012 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat. Wówczas również ujawnił i opisał handel prowadzony w ostatnim półroczu przed dniem przesłuchania, mającym miejsce w lipcu 2016 roku. Natomiast podczas pozostałych czynności procesowych przeprowadzanych z jego udziałem w trakcie postępowania przygotowawczego przyznawał się w całości do popełnienia zarzucanych mu czynów, dotyczących m.in. sprzedaży narkotyków w lipcu 2011 roku, sierpniu 2011 roku, wrześniu 2011 roku, styczniu 2012 roku, lipcu 2012 roku, lipcu 2013 roku i lipcu 2015 roku, nie zgłaszając w tym zakresie jakichkolwiek uwag. Również na rozprawie początkowo podtrzymał to stanowisko, nie negując w żadnej części swojego sprawstwa, by następnie, odpowiadając na pytania, wyrazić przypuszczenie o możliwości przekazywania R. C. i A. W. (1) substancji psychoaktywnych do 2010 roku. Zapewnienie to nie miało charakteru stanowczego, a nadto okazało się sprzeczne z zeznaniami tych osób. Według relacji przedstawionych przez nie na etapie śledztwa, dokonywali oni zakupu narkotyków od P. S. w latach 2011-2013. Z kolei A. G. ujawnił fakt otrzymania nieodpłatnie, a następnie nabywania za pieniądze marihuany już w lipcu 2015 roku.

Sugestie oskarżonego o przerwaniu nielegalnego procederu w 2011 roku, czy też nawet 2010 roku, pozostają w dysharmonii z jego zapewnieniami, jakoby zakończenie działalności miało być związane z ujawnieniem posiadania narkotyków, za co został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 9 października 2012 roku, sygn. akt V K 805/12, ponieważ zgodnie z treścią przywołanego orzeczenia, P. S. dysponował amfetaminą w dniu 7 stycznia 2012 roku, a więc co najmniej rok później niż wskazywana przez niego data.

Przytoczone dowody podważają wartość twierdzeń oskarżonego odnośnie momentu odstąpienia od sprzedaży środków psychoaktywnych. Zdaniem Sądu na wiarę nie zasługują także jego zapewnienia, negujące handel marihuaną, artykułowane w trakcie drugiego przesłuchania w dniu 29 lipca 2016 roku, w świetle przyznania się do przekazywania narkotyków A. G. i treści zeznań tej osoby. Świadek podał, że dostał za darmo, a następnie kupował wyłącznie tego rodzaju środki odurzające. Negatywny wpływ na ocenę wersji oskarżonego miała również jej niekompletność, przejawiająca się choćby ukrywaniem informacji o pochodzeniu narkotyków, którymi dysponował.

Reasumując należy stwierdzić, że postawa P. S. w trakcie postępowania karnego wskazuje na dążenie do uniknięcia negatywnych następstw ujawnionego zachowania, poprzez umniejszanie zakresu prowadzonej działalności. Z tego względu prezentowane przez niego wersje nie mogły stanowić wyłącznej podstawy ustaleń faktycznych.

Odmienne ocenił Sąd zeznania A. G., R. C., A. W. (1) i J. K. z etapu postępowania przygotowawczego, ponieważ były rzeczowe. Świadczyli ujawnili niekorzystne dla siebie okoliczności na temat zakupu środków narkotycznych. Przedstawili precyzyjnie rodzaje nabywanych substancji, ich ilość, liczbę transakcji i uiszczony z tego tytułu kwoty.

Twierdzenia w tym zakresie nie zostały zakwestionowane przez strony procesu. Nie przekonały natomiast Sądu zeznania R. C. i A. W. (1) złożone na rozprawie, gdyż istotnie odbiegały od ich pierwotnych relacji. Oboje położyli szczególny nacisk na wykazanie, że poprzednio podawane przez nich okresy współpracy z P. S. były błędne. R. C. przed sądem datował go na 2009 lub 2010 roku, zaś A. W. (1) – 2010 lub 2011. Podany czas różnił się niemal o dwa lata od tego, jaki wskazywali świadkowi w trakcie śledztwa. Nastąpienie tak dużej pomyłki w przypadku dwóch osób budzi jednak uzasadnione wątpliwości. Przeciwno oparciu ustaleń na informacjach prezentowanych podczas przesłuchania przed sądem przemawia także fakt, iż miały one charakter wyłącznie szacunkowy. Ani R. C., ani A. W. (1) nie określili wówczas precyzyjnie czasu zakupu narkotyków. Nie byli w stanie nawet jednoznacznie wskazać roku ich nabycia. Natomiast podczas śledztwa podawali czas z dokładnością do miesiąca, co nadaje większą wartość ich pierwotnej relacji.

Zeznania wskazanych osób z dwóch etapów postępowania różniły się nie tylko co do okresu sprzedaży środków psychoaktywnych przez P. S., ale także ilości i cen zakupu. Ich autorzy nie uzasadnili racjonalnie powodów dokonanych zmian. R. C. usprawiedliwił niezgodność z prawdą pierwotnej relacji tym, że „był w tym momencie w pracy”, zaś według A. W. (1) wpływ na treść miał fakt znajdowania się przez nią w ciąży. Przedstawiona argumentacja nie wytrzymuje krytyki z punktu widzenia reguł logicznego rozumowania. Z kolei doświadczenie życiowe przemawia przeciwko nadaniu prymatu później składanym zeznaniom, bowiem upływ czasu co do zasady stanowi czynnik negatywnie wpływający na zdolność odtwarzania spostrzeżeń. O trafności takiego rozumowania świadczy analiza treści poszczególnych wersji. Składane na rozprawie zeznania były mniej szczegółowe, niż te sprzed roku. Ograniczały się niemal wyłącznie do wskazania innej daty współpracy z P. S.. Choć A. W. (2) podczas przesłuchania przed sądem najpierw zapewniła, że pamięta obecnie lepiej przebieg zdarzeń, to po chwili przyznała, że w rzeczywistości było odmiennie.

Wpływ na krytyczną ocenę nowych wersji miał również sposób, w jaki zostały one zakomunikowane. Oboje świadkowie uczyli to według tożsamego schematu. Rozpoczęli zeznania na rozprawie od zapewnień, że P. S. sprzedawał im narkotyki, wcześniej niż twierdzili poprzednio. Tego rodzaju zgodna refleksja dwóch różnych osób na temat zeznań składanych rok wcześniej nie stanowi sytuacji często spotykanej. Ograniczenia się świadków w trakcie swobodnej wypowiedzi głównie do określonych deklaracji podważa również założenie o ich spontaniczności. Wątpliwości w tym zakresie potęguje fakt, że zmodyfikowane wersje potwierdziły linią obrony oskarżonego, z którym R. C. i A. W. (1) pozostają w stosunkowo bliskich relacjach, co unaoczniał fakt zwracania się do niego po imieniu podczas przesłuchania. Pierwszy ze świadków nie kwestionował prowadzenia rozmowy z P. S. przed rozprawą na korytarzu sądowym. Przyznał nadto, że „było dzwonił i widziałem się z nim”. Przywołane okoliczności nakazują oceniać wartość relacji przedstawionych przez R. C. i A. W. (1) w tok przewodu sądowego z dużą ostrożnością.

Za zgodne z prawdą potraktowano zeznania D. Ł., ponieważ korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Wiedzę na temat zdarzenia uzyskał on w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych. Świadek jest osobą obcą wobec oskarżonego. W toku postępowania nie ujawniono okoliczności, które mogłyby wywołać wątpliwości co do jego obiektywizmu.

Sąd przypisał walor wiarygodności opiniom psychiatrycznej i kryminalistycznej. Zostały przygotowane na zlecenie prokuratora przez osoby legitymując się odpowiednią wiedzą. Biegli przeprowadzili badania, których przebieg i rezultaty znalazły odzwierciedlenie w dokumentach. Wynikające z nich wnioski okazały się logiczne. Autorzy ekspertyz przekonująco je umotywowali.

Podobnie oceniono pozostałe dokumenty w postaci protokołów przeszukań i oględzin, odpisu wyroku, danych o karalności oraz osobopoznawczych. Sporządziły je uprawnione osoby, w odpowiedniej formie. Strony nie kwestionowały ich treści.

Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że P. S. w okresie od 2003 roku, daty bliżej nieustalonej do dnia 27 lipca 2016 roku w S. zajmował się handlem amfetaminą i marihuaną. Sprzedawał narkotyki 20 osobom. W miesiącach lipcu, sierpniu i wrześniu 2011 roku oraz styczniu 2012 roku marihuanę kupił od niego R. C., każdorazowo po 1 gramie za

kwoty po 15 złotych. W lipcu 2012 roku i lipcu 2013 roku po 5 gram amfetaminy nabyła A. W. (1), płacąc dwukrotnie 100 złotych. Od lipca 2015 roku do dnia zatrzymania P. S. sprzedawał ją także A. G.. Łącznie przedmiotem transakcji była ilość 60 gram na kwotę 600 złotych. W 2016 roku odbiorcą amfetaminy był siedmiokrotnie J. K.. Kupił każdorazowo po 2 gramy substancji za kwotę po 50 złotych.

Zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa kwalifikowanego na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. P. S., sprzedając w krótkich odstępach czasu amfetaminę i marihuanę innym osobom, realizował przyjęty z góry zamiar osiągania korzyści majątkowych z handlu tymi substancjami. Uczynił sobie z tego procederu stałe źródło dochodu. Zapewnienie obiorcom możliwości ciągłego zaopatrywania się w narkotyki gwarantowało mu regularne pozyskiwanie środków finansowych.

Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, że P. S. w lipcu 2015 roku przekazał za darmo A. G. 0,5 grama amfetaminy, co stanowi przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Nadto w dniu 28 lipca 2016 roku posiadał przy sobie oraz przechowywał w mieszkaniu przy ul. (...) łącznie 95,96 g amfetaminy oraz 1,54 g marihuany. Ilość ujawnionych środków psychoaktywnych była wystarczająca dla wydzielenia w sumie od 97 do 195 porcji, pozwalających na odurzenie jednej osoby. W ten sposób oskarżony dopuścił się występku kwalifikowanego na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd przypisał P. S. popełnienie czynów w formie zmodyfikowanej z uwagi na błędny zapis w akcie oskarżenia ilości posiadanych przez niego substancji psychotropowych oraz brak wskazania nabywcy marihuany w miesiącach lipcu, sierpniu i wrześniu 2011 roku oraz styczniu 2012 roku. Z treści ekspertyzy kryminalistycznej wynika, że łączna masa zabezpieczonego białego proszku, zawierającego siarczan amfetaminy wyniosła 95,69 g (1,16 g + 94,50 g + 0,03 g). Z kolei według części wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań R. C., to ta osoba dokonywała zakupu marihuany.

W sprawie nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynów lub winę sprawcy. P. S. w czasie ich dokonania nie miał z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych zniesionej lub w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia lub pokierowania swoim postępowaniem. Stwierdzone u niego uzależnienie od amfetaminy i alkoholu nie wpłynęło na poziom poczytalności. Zachowania oskarżonego charakteryzuje społeczna szkodliwość, która przekracza stopień znikomy. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał go za winnego popełnienia zarzucanych mu występków.

Przy wymiarze kary uwzględnił znaczną społeczną szkodliwość czynów opisanych w punktach I i III aktu oskarżenia. Za taką oceną przemawiała ilość posiadanych środków psychoaktywnych, a w szczególności amfetaminy, której masa odpowiadała niemal 100 jednorazowym porcjom handlowym, a w przypadku przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii długi, kilkuletni okres prowadzonej działalności przestępczej i duża ilość sprzedawanych środków, o czym świadczy liczba regularnie współpracujących z nim odbiorców. Postępowanie P. S. pociągało za sobą poważne negatywne skutki społeczne, w postaci realnego zagrożenia uzależnienia wielu osób. W swoich wyjaśnieniach przyznał on, że co najmniej połowa nabywców oferowanych przez niego narkotyków zmarła z powodu przedawkowania. Kontynuowanie tej nielegalnej działalności ze świadomością jej tragicznych następstw, wskazuje na duży stopień demoralizacji sprawcy. Wniosek ten potwierdza postawa P. S. w toku rozprawy, przejawiająca się bagatelizowaniem szkodliwości zarzucanych mu czynów i brakiem jakiegokolwiek skruchy. R. należy stwierdzić, że oskarżony jawi się jako osoba, dla której istotnie większą wartość ma uzyskanie dla siebie korzyści majątkowej niż zdrowie, czy życie innego człowieka .

Jego zachowanie, opisane w punkcie II części wstępnej aktu oskarżenia, ocenione zostało jako społecznie szkodliwe w stopniu nieznacznym, z uwagi na niewielką ilość przekazanej A. G. amfetaminy.

Na niekorzyść sprawcy przemawiała jego uprzednia czterokrotna karalność sądowa, w tym za przestępstwo tożsame, kwalifikowane na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd wymierzył P. S. za występki z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii dodatkowo karę grzywny, bo działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Liczbę stawek dziennych determinował

stopień społecznej jego szkodliwości. Na określenie ich wysokości wpływ miały dane o osiągniętych przez niego aktualnie dochodach z tytułu podejmowanej dorywczo pracy.

Konsekwencją uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów stało się orzeczenie przepadku zabezpieczonych środków odurzających i substancji psychotropowych, a także przedmiotów w postaci młynków ręcznych i wagi elektronicznej, które były wykorzystywane do realizacji czynności związanych ze sprzedażą marihuany i amfetaminy. Ujawnione na nich ślady narkotyków wskazują, że narzędzia te służyły do rozdrabniania środków odurzających i dzielenia ich na porcje handlowe o odpowiedniej wadze.

Wobec osiągnięcia przez oskarżonego korzyści majątkowej z popełnienia przestępstwa, polegającego na sprzedaży narkotyków, orzeczony został przepadek jej równowartości. Wysokość należności odpowiada sumie kwot otrzymanych od A. G., R. C., A. W. (1) i J. K. za dostarczoną im amfetaminę oraz marihuanę.

Wpływ na wymiar kary łącznej miał fakt popełnienia trzech tożsamyh przestępstw, z których dwa miały miejsce w okresie dopuszczenia się zachowania, stanowiącego odrębny występpek.

Sąd nie uwzględnił wniosku oskarżonego o warunkowe zamieszenie wykonania orzeczonej sankcji, ponieważ nie zaszyły przesłanki określone w art. 89 § 1 k.k. Wymiar kary przekracza rok pozbawienia wolności. Zastosowanie jej na niższym poziomie było niedopuszczalne z uwagi na wysokość sankcji przewidzianej w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku oraz uznanie, że sprawca z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu. Fakt ten implikował konieczność posłużenia się przepisem art. 64 § 2 k.k., nakazującym orzeczenie kary powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Poza tym P. S. był już skazywany na karę pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 9 października 2012 roku, sygn. akt V K 805/14. Również analiza dotychczasowej postawy sprawcy wyklucza uznanie, aby środek probacyjny był wystarczający dla osiągnięcia jej celów. Zachowania, których dopuścił się oskarżony, nie miały charakteru incydentalnego. Świadczy o tym czterokrotna uprzednia karalność za przestępstwa, w tym tego samego rodzaju. P. S. to sprawca niepoprawny i długotrwale lekceważący obowiązujący porządek prawny. Wymierzenie represji o charakterze bezwzględnyh podyktowane jest nie tylko względami prewencji indywidualnej, ale także wymogami w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zawieszenie wykonania kary wobec osoby, która pomimo karalności, przez wiele lat prowadziła nielegalny proceder, wywołujący ryzyko uzależnienia od narkotyków, a w konsekwencji nawet śmierci wielu innych osób, stanowiłoby przykład niewychowawczy.

Zarządzenie o zwrocie P. S. dowodu rzeczowego w postaci telefonu komórkowego wynika z faktu, że stał się on zbędny dla postępowania karnego. Sąd dokonał także zaliczenia okresu zatrzymania sprawcy na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności.

Konsekwencją uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa stało się obciążenie go kosztami procesu. Wysokość należności na rzecz Skarbu Państwa uzasadnia przekonanie o możliwości ich uiszczenia przez P. S. bez uszczerbku dla własnego utrzymania, zważywszy w szczególności na zdolność do podjęcia pracy zarobkowej i uzyskania w ten sposób niezbędnych środków finansowych.

SSR Artur Witek